

Κείμενο 1

[Μιλώντας στο γιο μου]

Το κείμενο αποτελεί την εισαγωγή στο βιβλίο του Φερνάντο Σαβατέρ «Μιλώντας στο γιο μου για την Ηθική και την Ελευθερία» σε μετάφραση Αγ. Δημητρούκα, εκδόσεις Πατάκη.

Κάθε τόσο, Αμαδόρ, μου έρχεται η όρεξη να σου πω πολλά πράγματα.

Κρατιέμαι όμως, μείνε ήσυχος, επειδή αρκετά σου σπάω τα νεύρα με το ρόλο του πατέρα, για να σε φορτώσω και με άλλα, μεταμφιεσμένος σε φιλόσοφο. Καταλαβαίνω ότι και η υπομονή των παιδιών έχει τα όριά της. Επιπλέον, δε θέλω να μου συμβεί και μένα αυτό που συνέβη σ' ένα φίλο μου μια μέρα που χάζευε ήρεμος τη θάλασσα με το πεντάχρονο πιτσιρίκι του. Το μυξιάρικο του είπε με ονειροπόλο ύφος: «Μπαμπάκα, πόσο θα μου άρεσε να κάναμε η μαμά, εσύ κι εγώ μια βόλτα με μια βαρκούλα». Συναισθηματικός, ο φίλος μου ένωσε έναν κόμπο στο λαιμό, ακριβώς πάνω από τον κόμπο της γραβάτας. «Και βέβαια, γιε μου, να πάμε όποτε θέλεις!» «Κι όταν θα είμαστε στα βαθιά» συνέχισε το τρυφερό πλάσμα «θα σας πετάξω και τους δυο στη θάλασσα, να πνιγείτε». Από τη ραγισμένη καρδιά του πατέρα βγήκε ένα μουγκανητό¹ πόνου: «Μα γιε μου!...». «Φυσικά, μπαμπάκα. Δεν ξέρεις ότι οι γονείς πολύ μάς τη δίνετε;». **Τέλος του πρώτου μαθήματος.**

Αν ακόμα κι ένα πεντάχρονο μπορεί να σκεφτεί κάτι τέτοιο, φαντάζομαι πως ένας μαντραχαλάς που έκλεισε τα δεκαπέντε, όπως εσύ, θα το 'χει πολύ καλά εμπεδωμένο. Ως εκ τούτου, δεν είναι στις προθέσεις μου να σου δώσω κι άλλα κίνητρα για πατροκτονία πέρα από τα συνήθη των καθωσπρέπει οικογενειών. Εξάλλου, πάντα μού ήταν ενοχλητικός αυτός ο τύπος γονιού που προσπαθεί να είναι «ο καλύτερος φίλος των παιδιών του». Τα παιδιά πρέπει να έχετε φίλους στην ηλικία σας, φίλους και φίλες, φυσικά. Με γονείς, καθηγητές και λοιπούς ενήλικες μπορείτε, στην καλύτερη των περιπτώσεων, να τα πηγαίνετε απλώς καλά, κι αυτό ειν' αρκετό. Αλλά το να τα πηγαίνετε καλά με έναν ενήλικα περιλαμβάνει και το να έχετε κάπου κάπου τη διάθεση να τον πνίξετε. Αλλιώς δεν αξίζει. Αν εγώ ήμουν δεκαπέντε χρονών, πράγμα πια απίθανο να μου ξανασυμβεί, δε θα εμπιστευόμουν κανέναν απ' όλους αυτούς τους υπερβολικά «συμπαθητικούς» μεγάλους, απ' όλους αυτούς που θα έμοιαζαν να θέλουν να είναι μικρότεροι από μένα, κι απ' όλους αυτούς που θα μου έδιναν συστηματικά δίκιο. Τους ξέρεις εκείνους που λένε πάντα «εσείς

---

¹μουγκανητό: ήχος ζώου, κραυγή

οι νέοι έχετε κότσια», «αισθάνομαι νέος σαν κι εσάς» και άλλες κοτσάνες αυτού του σιλ. Τα μάτια σου δεκατέσσερα! Κάτι θα θέλουν με τόσο πολύ γλείψιμο. Ο πατέρας ή ο καθηγητής πρέπει να είναι κάπως βαρύς, αλλιώςτικά δε λέει. Ο νεαρός είσαι εσύ.

Κείμενο 2

[Πιο μόνη από κάθε άλλη φορά]

Το απόσπασμα είναι από το βιβλίο της Ευγενίας Φακίνου, Η μέθοδος της Ορλεάνης, εκδόσεις Καστανιώτη, 2005.

Η νεκρή ήταν σαν να κοιμόταν. Οι γυναίκες είχαν κάνει τα απαραίτητα και τώρα ντυμένη με λευκό φόρεμα και δύο κεριά δεξιά κι αριστερά της ησύχαζε.

Την είχε φέρει νύφη ο μεγάλος αδελφός από τα βόρεια της χώρας. Ήταν μια όμορφη νεαρή κοπέλα, ξανθιά, με μια πλεξούδα που της έφτανε ως τη μέση, γαλανομάτα, με ωραίο ξάστερο μέτωπο.

Οι γυναίκες του σπιτιού είχαν αιφνιδιαστεί από την απόφαση του αδελφού, γιου, εγγονού και αφέντη τους. Όμως, δεν είχαν τολμήσει να εκφράσουν αντίρρηση, πρώτα γιατί δεν ήταν συνηθισμένες σε κάτι τέτοιο κι έπειτα επειδή ο έρωτας του Κλεάνθη ήταν φανερός στα μάτια και στη συμπεριφορά του. Την κοιτούσε κι έλειωνε, ήταν βέβαιο. Πού την είχε βρει, πώς την είχε πείσει ν' αφήσει τους δικούς της και να κατέβει νότια, στο άγνωστο, δεν το έμαθαν ποτέ. Όπως δεν έμαθαν ότι με τον άντρα της ήταν μια πρόσχαρη, εκδηλωτική κοπέλα που τον γέμιζε χαρά. Εκείνες την είχαν για λιγομίλητη, και τον αδελφό τους για απρόσιτο. Και ήταν, μαζί τους. Όπως ήταν και ακριβοθώρητος. Ερχόταν για λίγο, τακτοποιούσε τις υποθέσεις του και ξανάφευγε. [...]

Εκείνη, η νύφη, που το όνομά της ήταν Άννα, καθόταν υπομονετική και προσπαθούσε να προσαρμοστεί και να γίνει αποδεκτή από πεθερά, κουνιάδες και γιαγιά. Ήσυχη κοπέλα, πολύ ήσυχη. Ελάχιστα της επέτρεπαν να κάνει – τάχα για να μην κουράζεται. Στην πραγματικότητα τα ηνία του σπιτιού τα κρατούσαν οι κραταιές δίδυμες.

Ευτυχώς για την Άννα, έμεινε πολύ σύντομα έγκυος κι έτσι είχε μια σκέψη να απασχολεί το μυαλό της. Έραβε μωρουδιακά όλη μέρα και τα κεντούσε με τα λεπτά της δάχτυλα. Κάπου κάπου εξέφραζε μια επιθυμία εγκύου. Πότε ρωτούσε αν είχαν κόκκινες γλυκές πιπεριές ή λάχανο τουρσί. Κοιτάζονταν οι δίδυμες όλο απορία και κουνούσαν αρνητικά το κεφάλι. [...]

Φίλες δεν έκανε στον καινούργιο τόπο. Κουβέντες δεν άλλαξε με καμμία γειτόνισσα. Ήταν μοναχική απ' τη φύση της, βρήκε και τις συνήθειες του σπιτιού κι απόγινε.

Και να την τώρα, πιο μόνη από κάθε άλλη φορά, χωρίς γυναίκες του σογιού της να την κλάψουν, χωρίς τον άντρα που αγάπησε κι ακολούθησε. Εκείνος είχε υπολογίσει τις μέρες του τοκετού και θα επέστρεφε την ερχόμενη βδομάδα. Και τι κατάλαβε; Μόνο του κι αυτό, τυλιγμένο στις πάνες που του 'χε ράψει η μάνα του, ήσυχο σαν κι εκείνη, κοιμόταν επιτέλους.

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Σε 50 – 60 λέξεις να αποδώσεις τη στάση που συμβουλεύει τον γιο του να τηρεί απέναντι σε γονείς και καθηγητές ο συγγραφέας στο Κείμενο 1.

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

«Κάθε τόσο, Αμαδόρ, μου έρχεται η όρεξη να σου πω πολλά πράγματα»

«Τέλος του πρώτου μαθήματος»

Να σχολιάσεις τη λειτουργία των παραπάνω προτάσεων στη δομή, λογική οργάνωση της πρώτης παραγράφου του Κειμένου 1.

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

Το ύφος λόγου στο Κείμενο 1 θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως:

α. Τυπικό

β. Επιστημονικό

γ. Χιουμοριστικό

δ. Επιθετικό

Να επιλέξεις τη σωστή απάντηση (μονάδες 3) και να την τεκμηριώσεις με τέσσερις φράσεις ή και χωρία του κειμένου (μονάδες 12)

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Να ερμηνεύσεις στο Κείμενο 2 τη στάση των άλλων γυναικών απέναντι στην Άννα τόσο τον καιρό που ζούσε μαζί τους όσο και τώρα που κείται νεκρή (μονάδες 10). Ποιες σκέψεις και

συναισθήματα σου δημιούργησε η ανάγνωση (μονάδες 5); Να απαντήσεις σε ένα κείμενο 100-150 λέξεων περίπου.

Μονάδες 15